

РЕШЕНИЕ

№ 18179

гр. София, 28.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав, в
публично заседание на 22.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разглежда дело номер **3522** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на Д. П. Б., ЕГН [ЕГН] от [населено място], кв. Ф. [жилищен адрес] чрез адв.Ц. Б. от САК, съдебен адрес [населено място], [улица],ет.5 офис 32, тел. [ЕГН], срещу ЗППАМ № 24-4332-004302/30.07.2024г, издадена от Полицейски инспектор към СДВР Отдел „Пътна полиция“ -СДВР, с която на оспорващия е наложена ПАМ „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца“ на основание чл. 171, т. 1, б.,б“ от ЗДвП.

С жалбата е било направено и искане за спиране изпълнението на приложената административна мярка, което предварително изпълнение на заповедта е допуснато по силата на закона - чл. 172, ал. 6 ЗДвП. С влязло в сила Определение № 11541 / 03.04.2025 г . АССГ е отхвърлил искането на Д. П. Б., ЕГН [ЕГН] от [населено място], чрез адв.Ц. Б. от САК, съдебен адрес [населено място], [улица],ет.5 офис 32, тел. [ЕГН], за спиране на предварителното изпълнение на ЗППАМ № 24-4332-004302/30.07.2024г,издадена от Полицейски инспектор към СДВР Отдел „Пътна полиция“ -СДВР, с която на оспорващия е наложена ПАМ „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца“ на основание чл. 171, т. 1, б.,б“ от ЗДвП.

В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност на оспорената заповед, която била издадена в противоречие с материалния закон и процесуалните норми. Посочва се, че ЗППАМ е станала известна на жалбоподателя на 10.03.25г. и същата се оспорва в срок. Твърди се, че не било описано от „служебните лица“ за какво конкретно нарушение се касаело във връзка с което е

издадена ЗППАМ. Съставеният АУАН не бил връчен на жалбоподателя, а това било процесуално нарушение. Искане за отмяна на ЗППАМ. Претендират се направени по делото разноси.

В съдебно заседание жалбоподателят Д. П. Б., редовно и своевременно призован, чрез адв. Ц. Б., с пълномощно по делото, не се явява и не се представлява.

Ответникът-Полицейски инспектор към СДВР -Отдел „Пътна полиция“ - СДВР, редовно и своевременно призован не се явява. Същият се представлява от юрк. В. П., с пълномощно по делото, който оспорва жалбата като неоснователна. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки, в които излага тезата, че оспорената ЗППАМ е законосъобразен ИАА.

СГП, редовно и своевременно призована, не се представлява и не взема становище по същество.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

От приложените по делото доказателства се установява, че процесната ЗППАМ е наложена на Д. П. Б., затова че в [населено място] около 21,02 ч. на 02.07. 2024г. е управлявал МПС, а именно лек автомобил „Порше К. турбо“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на С. Д. И., с посока на движение от [улица] по [улица] към [улица], като при извършената му проверка водачът Б. е отказал да бъде тестван за употреба на наркотични вещества или техни аналози с техническо средство – „Дръг тест 5000“ с фабр. № ARRM-0036.

За извършеното нарушение по чл.174 ал.3 от ЗДвП -за отказа да бъде проверен за наркотични вещества, на водача - на жалбоподателя Б., е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА № 778142 от 02.07.2024г. от командир на отделение в 09 РУ- Столична дирекция на вътрешните работи. На водача е бил издаден и талон за медицинско изследване за В. академия. Няма данни и не се твърди от жалбоподателя да се е явил и да е дал биологични проби за извършване на химическо изследване. Нарушителят е отказал да подпише акта за установяване на административно нарушение, което е удостоверено, чрез подписа на един свидетел, с посочени данни и адрес в АУАН.

С АУАН серия ГА № 778142 от 02.07.2024г., също така, е констатирано и второ нарушение, а именно по чл. 150а ал.1 от ЗДвП, че водачът е управлявал МПС след като е лишен от това право, в срока на лишаване от това право, като с мотивирана резолюция на основание чл.54 ал.1 т. 9 от ЗАНН вр. чл. 33 ал.2 от ЗАНН е прекратено в тази част административнонаказателното производство с аргумент, че са констатирани признак/признаци на престъпление по чл. 343 в от НК.

При така установената фактическа обстановка Полицейски инспектор към СДВР Отдел „Пътна полиция“ е издал процесната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка, като е посочил, че налице хипотеза на отказ за тестване с техническо средство, и на основание чл. 171, т. 1, б.„б“ от ЗДвП на жалбоподателя е отнето временно свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца.

По делото е представена и приета административната преписка, като в същата се съдържа и справка – картон на водача, видно от която жалбоподателят Б. регулярно и периодично е бил наказван, с фишове и наказателни постановления, за различни нарушения на правилата за движение, визирани в Закона за движението по пътищата. Приложени са и заповеди във връзка с компетентността на административния орган, издал оспорения ИАА- ЗППАМ № 24-4332-004302/30.07.2024г., както и такава относно компетентността на актосъставителя.

При така установената фактическа обстановка, Съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в 14-дневния срок за обжалване, срещу подлежащ на обжалване акт от лице, за което той е неблагоприятен, поради което е допустима. В съпроводителното писмо от

03.04.2025г. за изпращане на преписката се посочва, че няма върнат екземпляр с отразена дата и подпис за връчване на ЗППАМ, както и допълнително с писмо от 16.05.2025г. на СДВР се посочва, че нямат доказателства за надлежно връчване на заповедта за прилагане на ПАМ, поради което се приема, че жалбата от 24.03.25г. срещу оспорения ИАА е в срок. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Видно от т. 1. 3 на Заповед № 8121-1632/ 02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи, СДВР е определена да осъществява контрол по ЗДвП, а съгласно т.1 от приложената Заповед № 513з-640/07. 07.2023г. на директора на СДВР, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид са длъжностни лица – Полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР от отдел "Пътна полиция" при СДВР, а видно от Заповед № 513 з –6324/ 17.08.2018г. на Директора на СДВР, издателят на процесната ЗППАМ е Полицейски инспектор към СДВР –Отдел „Пътна полиция“ и следователно заема длъжността, посочена в ЗППАМ. Поради това следва да се приеме, че е налице компетентност на административния орган за прилагане на принудителната административна мярка. Приложена е още и заповед във връзка с компетентността на актосъставителя, издал АУАН, а именно Заповед № 513 з -4536/31.05.2022г. на директора на СДВР, като актосъставителят фигурира под № 72 в цитираната заповед.

Оспорената заповед за прилагане на ПАМ е постановена в писмена форма и съдържа изискуемите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочено е както правното основание за упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ. Освен позоваване на АУАН, в оспорената заповед се съдържа подробно описание на нарушението, станало основание за прилагане на ПАМ. Съгласно Тълкувателно решение №16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд не е необходимо издаването на административния акт да съвпада по време с излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт или да бъдат изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране. В случая, оспорената заповед, е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ изчерпателно и ясно описание на фактическата обстановка, касаеща установеното нарушение по чл.174 ал.3 от ЗДвП. Поради това съдът приема, че изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката налице ли са установените от компетентния орган релевантни юридически факти, изложени като мотиви в акта и доколко същите се съотнасят към посоченото в заповедта правно основание.

В процесната заповед е вписано правното основание за издаването чл. 171, т. 1, б. "б" от Закона за движение по пътищата (ЗДвП). Посочената разпоредба съдържа няколко хипотези. Самостоятелното осъществяване на която и да е от тях дава възможност на органа да упражни властническата си компетентност с цел преустановяване на констатираното нарушение на правилата за движение по пътищата. Фактическият състав за налагане на ПАМ в хипотезата на

чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, изисква лицето да управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

В случая, за да приложи ПАМ по отношение на жалбоподателя, административният орган се е позовал на хипотезата, че водачът на МПС отказва да му бъде извършена проверка техническо средство за наличие на наркотични вещества или техните аналози. Административният орган е приел за осъществена именно тази хипотеза, като е посочил в заповедта, че на посочените дата и място жалбоподателят управлява лек автомобил „Порше К. турбо“ с рег. [рег.номер на МПС] и отказва да бъде проверен за употреба на наркотични вещества или техни аналози. Това описание от фактическа страна е достатъчно да обоснове налагането на ПАМ по смисъла на приложената правна норма и изцяло кореспондира с посоченото правно основание в заповедта за прилагане на ПАМ. С факта на отказа е изпълнена хипотезата на чл. 171, т. 1, б. „Б“ от ЗДвП, което от своя страна е материалната предпоставка за възникване на правомощието на административния орган да приложи ПАМ.

От доказателствата по делото, в т.ч. АУАН, който съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното, а констатациите му по никакъв начин не са опровергвани от жалбоподателя, е установено, че жалбоподателят на посочените дата, час и място е управлявал МПС и при проверката е отказал да бъде изпробван с техническо средство, определящо употребата на наркотични вещества и техни аналози. В АУАН ясно е посочено, че водачът е извършил нарушение по чл. 174 ал. 3 от ЗДвП, поради отказът му да бъде проверен за употреба на наркотични вещества или техни аналози, като водач на МПС, спрял за проверка. АУАН е издаден от компетентен орган, съгласно приложената заповед, а възраженията на жалбоподателя относно АУАН са неоснователни, тъй като в настоящият случай е била приложена разпоредбата на чл. 43, ал. 2 от ЗАНН, съгласно която когато нарушителят откаже да подпише акта, това се удостоверява чрез подписа на един свидетел.

Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП регламентира не правото на водача за избор на вид проверка, а се отнася до правомощието на контролния орган да приложи предвидената ПАМ при осъществяване на всяка една от алтернативно предвидените в закона хипотези, сред които са и - проверка с техническо средство или чрез химичен, респ. медицински анализ. Граматически двете хипотези са отнесени една към друга с алтернативна връзка чрез съюза "или", което означава самостоятелност на прилагането им. Следователно, разпоредбата е приложима при няколко фактически основания, изброени алтернативно, между които е и посоченото „отказва да бъде проверен с техническо средство или с тест...“. От това следва, че е достатъчно да е налице само отказ за проверка с техническо средство за установяване употребата на наркотични вещества, за да бъде наложена съответната ПАМ и не е необходим едновременно с това и отказ за проверка чрез химичен, респ. медицински анализ. Отделно, няма данни по делото, а и жалбоподателят не твърди да се е явил и да е дал биологични проби за извършване на изследване във връзка с издадения му медицински талон.

Следователно визираната разпоредба съдържа няколко хипотези, които са дадени алтернативно, а не кумулативно. Отказът на водача на МПС да бъде проверен с техническо средство е достатъчен, за да се приложи мярката по разглеждания законов текст. В РЕШЕНИЕ № 12245/ 13.10.2017 Г. ПО АДМ. ДЕЛО № 9208/2017Г.НА ВАС НА РБ се посочва: „...От доказателствата по делото е видно, че в случая органът твърди, че е налице отказ на лице, което управлява моторно превозно средство, да бъде проверено с техническо средство. Разпоредбата не изисква наличието кумулативно на отказ за проверка с техническо средство и на отказ да се даде кръв за медицинско изследване. И единият отказ е достатъчен...“.

На следващо място, законодателят е предвидил, че ПАМ от процесния вид се прилага под прекратително условие – до решаване на въпроса за отговорността на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца. Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП не предвижда определяне на конкретен срок от административния орган в определени граници. Следователно при посочването на срока, за който е приложена принудителната административна мярка, административният орган не действа при условията на оперативна самостоятелност, тъй като срокът е определен в закона и в заповедта само се възпроизвежда предвидения в закона срок, а не се определя такъв от органа.

Също така, Съдът намира, че мярката се явява съответна на целта на закона, която е да се лишат от възможност лица, които са под въздействие на наркотици, респективно лица, отказващи да бъдат проверени за употребата на наркотични вещества, да управляват МПС - в защита на изключително значим обществен интерес, а именно за охрана на безопасното движение по пътищата. Чрез временното отнемане на свидетелството за управление на такива водачи се цели предвиденото в чл. 1, ал.2 от ЗДвП, а именно да се опазват животът и здравето на участниците в движението по пътищата, както и да се опазват имуществото на юридическите лица и на гражданите.

По гореизложените съображения съдът счита, че оспорената заповед отговаря на всички изисквания за законосъобразност, същата е издадена от компетентен орган, мотивирана е надлежно, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при издаването ѝ, съобразена е с материалния закон и с неговата цел, поради което подадената срещу нея жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

На основание чл. 143, ал. 3 от АПК, когато отхвърли оспорването или прекрати производството, ответникът има право на разноски, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл. 37 от Закона за правната помощ. Крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80 от ГПК, приложима по силата на препращащата норма на чл.144 АПК-Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по-късен момент. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е

положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт,с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция.Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.В случая, с оглед изхода на спора и своевременно заявената претенция ответникът има право на разноски . Съгласно чл. 37, ал.1 от ЗПП, заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Разпоредбата на чл. 24 от наредбата регламентира, че по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 200 лв. Съдът намира, че с оглед проведеното едно съдебно заседание по делото и осъщественото процесуално представителство, искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение следва да бъде уважено в минималния размер. Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 81- ви състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба на Д. П. Б. с ЕГН [ЕГН] от [населено място], [жк][жилищен адрес] чрез адв.Ц. Б. от САК, съдебен адрес [населено място], [улица],ет.5 офис 32, срещу ЗППАМ № 24-4332-004302/30.07.2024г, издадена от Полицейски инспектор към СДВР -Отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с която на оспорвания е наложена ПАМ „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца“ на основание чл. 171, т. 1, б.,,б“ от ЗДвП.

ОСЪЖДА жалбоподателя Д. П. Б. с ЕГН: [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, на осн. чл. 143, ал. 3 от АПК, сумата от 100 лв., представляваща разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: